

MARK LABBERTON

Cuvânt înainte de **JOHN ORTBERG**

ACTUL PERICULOS AL

ÎNCHINĂRII

Să practicăm chemarea lui Dumnezeu la dreptate

„O carte importantă. Mark Labberton ne aduce aminte cu multă căldură că închinarea nu este preocupată de binele nostru, ci de al lumii. Nu-mi pot imagina un conducător al închinării sau un închinător care să se închine după citirea acestei cărți la fel ca înainte.“

TIM STAFFORD, Scriitor principal la *CHRISTIANITY TODAY* și autorul cărții *SURPRINS DE ISUS*

„Mark Labberton scrie cu vocea unui profet și cu inima unui pastor. Chemarea sa la dreptate creează legături între închinarea colectivă din biserică și închinarea personală din întreaga viață. Chemarea sa la trăirea unei evanghelii autentice se bazează pe contextul unei cărți care a izvorât din neliniștea sfântă care diferențiază această carte de alte lucrări despre dreptate. Rezultatul este o carte care ne cheamă să slujim cu ascultare nu pe baza fricii sau a vinovăției, ci pe baza unei recunoștințe adânci față de harul bogat al lui Dumnezeu.“

JOHN D. WITVLIET, Director la Calvin Institute of Christian Worship

„Avem nevoie de această carte! Mark Labberton oferă o înțelegere deosebită și călăuzire tuturor celor cărora le pasă mult — sau, cel puțin, celor care ar trebui să le pese — de promovarea dreptății într-o lume suferindă. Are dreptate: integrarea dintre închinare și dreptate este un lucru periculos. Dar, datorită caracterului Dumnezeului căruia ne închinăm, este singura cale sigură de acțiune.“

RICHARD J. MOUW, Președinte și profesor de filozofie creștină la Fuller Theological Seminary

„Mark Labberton îi cheamă pe cei care nu sunt mulțumiți de închinarea populară, definită prea îngust, să se trezească și să înțeleagă că închinarea nu poate fi niciodată înțeleasă într-un context prea îngust. Trebuie să facă parte din structura totală a credinței noastre, să fie împletită cu aspectele mai ample, cum ar fi dreptatea și ajutorarea săracilor. Cu toate că Mark nu cedează în fața ispitei de a intra într-o dezbatere pe teme secundare ale stilului și preferințelor personale, cuvintele sale oferă un context biblic solid care ne ajută să înțelegem închinarea în contextul ei corect.“

MICHAEL CARD, muzician, compozitor și autorul cărții *SCRIBBLING IN THE SAND*

„Puține subiecte stârnesc atâta emoție și pasiune în biserică în afara dezbaterei despre locul dreptății și închinării. Mark îndrăznește să le trateze împreună și o face de o manieră extraordinară. Nu își propune nici să critice — arătând cu degetul de la distanță — nici să consoleze — fiind alături și îmbrățișând — ci este un pastor profetic. Ne prezintă cu compasiune voia și calea lui Dumnezeu și ne cheamă să mergem împreună pe calea Împărăției lui Dumnezeu. Această carte te va neliniști și așa și trebuie să fie. Mark restaurează viziunea chemării antice a lui Dumnezeu pentru biserică de a manifesta dreptate, dragoste, compasiune și smerenie. Cartea deschide ferestrele astfel încât Duhul lui Dumnezeu să poată sufla în viețile noastre bucurie și putere proaspete. În loc ca închinarea să fie o separare săptămânală de lume, Mark ne conduce spre o închinare zilnică și cu efecte transformatoare.“

TIM DEARBORN, DIRECTOR ASOCIAT LA CHRISTIAN COMMITMENTS/FAITH AND DEVELOPMENT, WORLD VISION INTERNATIONAL

Conținut

Cuvânt înainte de John Ortberg	9
Mulțumiri	13
1 De ce este importantă închinarea?	15
2 Adevăratul război al închinării	25
3 Pericole false	47
4 Pericole reale	69
5 Să înțelegem bine unde trăim	89
6 Dreptatea începe cu odihna	109
7 Când închinarea se adresează puterii	125
8 Unde ne aflăm, în exod sau în exil?	151
9 Să ne imaginăm dreptatea	169
10 Să trăim treji	191
Epilog	211
Ghid de studiu	213
Note	223

Cuvânt înainte

NIMENI NU S-A DUS LA ISUS DUPĂ avertismentul Său tăios împotriva ipocriziei religioase să-I strângă mâna și să-I spună: „Mulțumesc, rabinule. A fost o predică excelentă.“

Nimeni nu s-a dus la Moise după tunetele, fulgerele și sunetul puternic al trâmbițelor de pe Muntele Sinai să-i spună: „De ce folosim acum trâmbițele la închinare? De ce nu mai cântă Maria cu tamburina cântecul pe care l-am cântat la traversarea Mării Roșii? Îmi plăcea acel cântec. Mă înviora. Fulgerele și tunetele sunt prea puternice. Mai bine fără ele.“

Nimeni nu s-a dus la Solomon după ce a fost adus chivotul în Templu și norul gloriei s-a coborât pentru a-i spune: „Nu observi că norul acesta îi împiedică pe preoți să-și facă slujba? Nimeni nu ne-a spus când s-a făcut campania de strângere de fonduri pentru noul Templu că va fi atât de multă ceață.“

Cel puțin nu știm dacă a făcut cineva comentarii similare. Pe de altă parte, știind cum este natura umană, ar fi frumos să cunoaștem mai multe detalii despre reacțiile imprudente din lumea antică în fața acestor forme de închinare. Sigur au existat și astfel de reacții. Unii au propus înlocuirea acestei închinări cu un vițel de aur. Soția lui David a considerat că soțul ei a devenit prea pentecostal în dansul său liturgic.

Acestea fiind spuse, vorbind la modul general, scrierile Scripturii ne arată că atunci, când Dumnezeu Se prezintă, oamenii sunt bulversați și copleșiți. Cad la pământ, își ascund fețele, radiază ca niște becuri fluorescente și imploră milă: „Pleacă de la mine, Doamne, că sunt un păcătos.“ Au rămas la distanță și i-au spus lui Moise: „Vorbește-ne tu

însuși și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.“

Mark Labberton ne cheamă la acest mod de închinare, care de multe ori ne înfricoșează, ne copleșește, ne convinge, ne emoționează și devenim uneori euforici datorită Prezenței Sale care ne întrerupe cursul liniștit al vieții. Mark vrea să considerăm închinarea nu o slujbă religioasă la care participăm ocazional, ci o recunoaștere care ne va schimba viața: că există Cineva care vine la noi și schimbă regulile despre care societatea ne spune că guvernează existența umană. Închinarea, spune el, trebuie să fie modul nou de a vedea și a experimenta care va redefini granițele noastre, va schimba conexiunile noastre și modul nostru de a ne conduce viețile. Ne va schimba valorile despre ceea ce este și ceea ce nu este important.

Expresia „războiul închinării“ a devenit familiară în zilele noastre în anumite biserici, cu toate că ea are și un aspect oximoronic. Există multe păreri, întrebări și lupte în privința stilului închinării, mai ales în privința muzicii. Nu cred că sunt aspecte neimportante. Profesorul de la Yale Nicholas Wolterstorff a spus că fiecare grup de oameni, fiecare generație are nevoie să se poată exprima în închinare așa cum consideră potrivit, astfel încât închinarea să aibă o rezonanță profundă în suflet. Deoarece cultura noastră (un conglomerat de subculturi) se schimbă permanent, biserica nu poate afirma că aceste aspecte vor dispărea în viitorul apropiat.

Cu toate acestea, Mark vrea să ne facă să gândim mai profund. Chiar dacă ar fi existat o epocă în creștinătate când toți ar fi folosit muzica gregoriană, acest lucru nu înseamnă că ar fi fost rezolvată o dată pentru totdeauna problema închinării. Mark dorește să înțelegem aspectele profunde pe care le ridică închinarea, aspecte care sunt, într-un sens, mascate de discuțiile cu privire la stil sau la mijloacele tehnice folosite.

Așadar, această carte este aida sunetului unui clopot din turn care avertizează. Ne cheamă să fim atenți — nu doar oamenii care participă la serviciile de închinare, ci și noi, cei care le conducem — la mesajul Spiritului din zilele noastre. Este alarma unui ceas care sună

pentru a ne spune că soarele a răsărit: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.“ Închinarea este ceea ce se întâmplă după ce oamenii se trezesc. Dar ea nu trebuie niciodată să fie o serie de acte liturgice comune izolate. Ea trebuie să facă parte din întreaga zi a unui trezit la viață.

Profetul Mica a spus cu mult timp înainte că cerințele divine pentru viața umană nu sunt deloc complicate: Fă dreptate, arată dragoste și milă și umblă smerit înaintea lui Dumnezeu. Închinarea este umblarea smerită. Este genunchiul plecat și fața uimită care recunoaște prăpastia dintre creatură și Creator, dintre finit și Infinit, dintre păcătos și Cel Sfânt. Este recunoștința și bucuria care înmoaie inima și schimbă spiritul celor care au gustat fericirea pe care cuvinte precum răscumpărarea doar o sugerează.

Pe lângă faptul că închinarea presupune să faci dreptate și să manifesti dragoste și milă, ea nu înseamnă mai mult decât un „mulțumesc“ pe care-l spune un copil, dacă este însoțită de refuzul egoist de a împărtăși lucrurile pentru care sușii că ești recunoscător. Parafrazând-o pe Gloria Steinem, pasiunea pentru închinare merge cu indiferența față de dreptate la fel cum un pește merge cu bicicleta.

În concluzie, sunt suficiente aceste remarci preliminare. Mark scrie despre aceste adevăruri nu numai cu o pasiune bazată pe argumente solide, ci și cu înțelepciunea practicantului. Este un ghid înțelept. Citește-l și schimbă-te.

John Ortberg

Pastor-învățător, Menlo Park Presbyterian Church

1

De ce este importantă închinarea?

ÎNCHINAREA ESTE IMPORTANTĂ PENTRU CĂ TOTUL DEPINDE DE EA. Mesajul urgent și tulburător al Scripturii este că miza închinării este enormă, că totul este în joc. Importanța ei nu poate fi supraestimată.

Închinarea scoate în evidență tot ceea ce este mai important: felul în care ființele umane sunt create pentru a reflecta gloria lui Dumnezeu prin întruparea caracterului lui Dumnezeu în viețile celor care caută neprihănirea și dreptatea. Închinarea este atât de comprehensivă încât redefinește tot ceea ce noi numim obișnuit. Închinarea se dovedește a fi actul periculos al umblării spre Dumnezeu, pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu în lume și apoi trăirea unor vieți care să demonstreze aceste lucruri.

Așadar, închinarea se referă la ceva foarte mare, la ceva foarte mic și la ceva existent între aceste două extreme. Ea poate defini semnificația muncii întregii creații. Închinarea poate fi întâlnită și în plânsul unei mame și în bucuria unui nou ucenic. Închinarea poate fi numele unei străngeri a poporului lui Dumnezeu, dar mai include și felul în care îi tratăm pe cei din jur, felul în care ne cheltuim banii și cum avem grijă de cei pierduți și oprimați. Închinarea poate cuprinde toate dimensiunile vieților noastre.

Închinarea adevărată include glorificarea și onorarea datorate lui Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul. Include și manifestarea concretă a dragostei și dreptății, a îndurării și bunătății lui Dumnezeu în lume. Aceasta este întâlnirea și transformarea care merită achiziționarea mărgăritarului de mare preț, atât pentru beneficiul nostru, cât și pentru

beneficiului semenului nostru. Pe de altă parte, Scriptura arată că închinarea trebuie să fie întruparea tangibilă a speranței lui Dumnezeu în lume. Din punctul de vedere invers, Biblia ne mai învață și despre realitatea opresiunii, sărăciei și nedreptății care poate fi atât o chemare la închinare, cât și o condamnare a refuzului nostru de a ne închina.

Desigur că nu abordăm în cartea aceasta închinarea în sensul limitat, dar important, al slujbei de închinare, deși vom reflecta și asupra acestui sens. Nici nu vom aborda o mică parte a acestei slujbe, perioada de cântare distinctă de rugăciune și de predicare pe care o numim închinare. Aceasta nu este o carte despre închinarea postmodernă diferită de cea modernă. Nu suntem preocupați de argumentele pro sau contra legate de imnurile tradiționale sau cântările mai noi, nici despre dezbaterele în jurul valorii lumânărilor, a clipurilor video sau a efectelor speciale. Aceste aspecte nu constituie subiectul cărții de față, deși unii nu merg mai departe de analiza acestor aspecte atunci când abordează subiectul închinării. Cartea aceasta își propune să schimbe mai multe aspecte, inclusiv pe acesta.

Când închinarea este răspunsul pe care-L dăm Celui singur demn de ea, Isus Cristos, atunci viețile noastre sunt pe punctul de a fi schimbate din interior spre exterior. Fiecare dimensiune a vieților noastre egoiste va fi atacată atunci când vrem să avem o inimă generoasă ca a lui Dumnezeu. Închinarea scoate la lumină mulțumirea de sine culturală și chiar spirituală pe care o avem, în ciuda lumii suferinței și a nedreptății. Suntem chemați în Isus Cristos la un mod de viață nou. Dumnezeu aplică prin harul închinării antidotul pentru problema pe care noi o considerăm doar parte a umanității noastre, și anume egoismul nostru. Închinarea ne eliberează de noi înșine pentru a fi liberi pentru Dumnezeu și pentru scopurile Sale pentru lume. Actul periculos al închinării înaintea lui Dumnezeu în Isus Cristos ne atrage inevitabil spre inima lui Dumnezeu și apoi ne trimite să o demonstrăm în lume față de cei săraci, uitați și oprimați. Acestea sunt aspectele care contează cel mai mult în închinare. Aceasta este miza închinării.

Când mă gândesc la mine însumi, la bisericile în care am slujit ca pastor sau la alte biserici din toată lumea, mi se pare că mulți dintre

noi suntem ignoranți în ceea ce privește inima lui Dumnezeu pentru lumea plină de nedreptate. Nu este nicio surpriză faptul că suntem ignoranți și adormiți față de dorința lui Dumnezeu ca închinarea noastră să ne transforme într-o biserică doritoare să caute și să aducă dreptatea atât de necesară pe pământ. Suntem ignoranți cu privire la inima lui Dumnezeu față de cei săraci și asupriți, absorbiți de propriile vieți interioare, luptând pentru propriile noastre visuri și traume care, oricât ar fi de vii pentru noi, sunt necunoscute, nevăzute și nereale pentru lumea din jur.

Fac aceste observații în primul rând ca o mărturie personală. Somnul nu este un termen nepotrivit atunci când aș vrea să descriu propria mea viziune și inimă față de lume uneori. Ocupat să-mi trăiesc viața, preocupat de lucrarea mea creștină, absorbit de nevoile personale, locale și imediate, este ușor să cred că nu mai îmi rămâne nimic de oferit altora. Abia dacă fac față acestor sarcini. Așadar, ideea de a căuta deliberat planurile lui Dumnezeu care depășesc cercul acestor preocupări, este de cele mai multe ori departe de mintea mea. Dacă sunt lăsat să trăiesc așa cum este mai convenabil pentru mine, aș putea trăi foarte mulțumit de viața mea confortabilă din America. Puține aspecte din viața mea, cu excepția prezenței și puterii evangheliei, cer sau așteaptă să privesc dincolo de ceea ce trăiesc zilnic. Știu, în momentele de luciditate, că acest mod de viață înseamnă să fiu somnambul. Scriu această carte acum când sunt în etapa trezirii din această somnolență și doresc ca și alții să fie treji față de această realitate.

Dincolo de propria mea mărturie, observațiile făcute cu privire la alți creștini și la alte biserici, precum și absența unor dovezi tangibile că lucrurile stau altfel, mă conving de faptul că biserica este în general adormită, chiar dacă nu pare să fie. De exemplu, am vizitat recent o biserică vie, vibrantă, cu învățătură solidă, cu membrii dedicați slujirii, creativă, remarcabilă din toate punctele de vedere. Era prima zi a școlii biblice de vacanță pentru copii. I-am văzut pe copiii îmbrăcați toți cu tricouri portocalii cântând din toată inima în fața a doua monitoare uriașe pe care apărea formația ce conducea închinarea.

Dintr-o dată mi-a venit în minte ideea că aceste sute de copii sunt pur și simplu adormiți față de șoapta lui Dumnezeu, Dumnezeul care

a suferit de dragul lumii, Dumnezeu care a spus: „Renunță la tine însuși, ia-ți crucea și urmează-Mă!“ Nu mă înțelege greșit: nu pun la îndoială sinceritatea conducătorilor programului care au vrut să comunice cât mai bine mesajul evangheliei copiilor. Dar se petrecea ceva cu totul diferit. Mi-a devenit evident faptul că această biserică, ce putea fi considerată după oricare criterii am dori, drept o biserică vie, trează, se confrunta cu riscul de a investi o energie enormă în promovarea și consolidarea unui somn mai profund. De ce? Pentru că mesajul principal al clădirilor, al programelor și al lucrării ei era că biserica este o instituție în principal pentru cei bogați și albi. Aspectul sociologic al bisericii constituia mesajul ei principal. Programul școlii biblice de vacanță conținea tot ceea ce putea fi cumpărat cu bani mulți și organizat cu mult timp la dispoziție și, astfel, era atât de central și de evident încât evanghelia părea mică și întâmplătoare prin comparație. Mi s-a părut că era o ocazie în care Isus era „deghizat“ atât de bine, încât era aproape imposibil de recunoscut.

Mai deranjant era faptul că am fost obligat să recunosc că acest lucru se putea spune ușor și pe bună dreptate și despre biserica vie pe care o păstoresc. Subcultura bisericii mele este diferită, dar nu la o scală globală. Am terminat de curând o campanie importantă de construcții și am îmbunătățit substanțial clădirile pe care le avem, după mai mulți ani de eforturi și cheltuieli. Privilegiile unor astfel de biserici pot ascunde evanghelia în acest cadru al clasei de mijloc și cu venituri bune, astfel încât conținutul mântuirii să devină subtil doar o protecție culturală sigură în loc să promoveze pătrunderea în lume, acolo unde suflă puternic vânturile sacrificiilor spirituale. Astfel de modele în biserici pot duce, deși neintenționat, la ideea că aspectul cel mai important este consolidarea și extinderea puterii bisericii în loc de a identifica oamenii fără putere, care au nevoie de ajutor și protecție. Este mult mai ușor să dormi liniștit într-o biserică decât să pătrunzi în lumea cu nevoi din jur pentru a remedia ceea ce poți remedia. Nu este surprinzător faptul că nu vrem să ne trezim din această stare și să luptăm pentru dreptate.

Este prea ambiguu să vorbești despre biserica din Statele Unite ca despre o entitate mare și complexă. Nu este așa. Există foarte multe

denominații și adunări, fiecare cu propriile subculturi, grupuri și teologii. Putem găsi exemple de biserici vii și atente la lumea din jur, creștini și adunări ale căror vieți arată dreptatea pe care Dumnezeu o dorește în lume. Cu toate acestea, am putea spune la modul general că biserica este adormită față de realitățile dure ale lumii. Dacă luăm în considerare realitățile vieții de pe planeta Pământ care ne atrag atenția cu strigătele lor mute, viața instituțională a bisericii americane protestante poate fi considerată distantă și neangajată în împlinirea nevoilor lumii. Conform culturii celor mai multe biserici, nu există o legătură între închinare și dreptate.

Multe denominații cunosc un declin în numărul de membri, iar cea din care fac eu parte, Presbyterian Church (USA) are una dintre ratele cele mai mari de scădere. Fiecare denominație are bătăliile ei legate de diverse aspecte ale războiului cultural, încercând să rămână fidelă tradițiilor și convingerilor ei, dar, în același timp, încercând să răspundă situațiilor concrete de astăzi. Aceste discuții sunt în general interne, purtate de multe ori cu pasiune, iar deseori rezultatul este rănirea și înstrăinarea celor din interior, însă ele sunt neînțelese și lipsite de interes pentru cei din exteriorul bisericii. Între timp, la nivel local, bisericile au nevoie să fie păstorite. Oamenii și familiile au nevoi și trec prin crize. Când lumea din imediata noastră apropiere ne copleșește, este ușor să nu mai fim doritori sau capabili să privim dincolo de ea.

Când, totuși, privim dincolo de orizontul nostru îngust, vedem imediat că viețile a milioane de oameni din lume sunt trăite într-o stare de disperare cronică. Lumea este torturată de drame, de suferințe cumplite, consecințe ale sărăciei și nedreptății: de la traficul de ființe umane, la HIV/SIDA și de la malnutriție la genocid. O șesime din populația lumii trăiește în sărăcie absolută¹, și aproape un milion de copii sunt vânduți sau obligați să practice prostituția². Dar problema nu o reprezintă doar datele statistice, ci vorbim despre viețile unor oameni reali, ca tine și ca mine. Oameni care au nume și familii și care trăiesc zilnic fără hrană sau apă, suferind de boli și asupriți de ceilalți. Experiențele lor au loc în trupurile, inimile și mințile lor, nu sunt doar cifre pe o diagramă a suferinței mondiale. Au fost creați cu aceeași

valoare și demnitate ca tine și ca mine. Au aceleași capacități și dorințe, dar situațiile lor sunt fără speranță. Zi după zi.

Toate aceste lucruri se întâmplă în timp ce bisericile evanghelice principale continuă să poarte dezbateri despre care cred că reprezintă esența închinării: să folosim chitarele sau orga tradițională, corurile sau grupurile de închinare, imnurile vechi sau piesele contemporane. Alte denominații sunt absorbite în alt fel de dispute și agenda lor este ocupată de ordinarea sau nu a homosexualilor sau de acceptarea căsătoriilor între persoane de același sex. În plus, birocrația administrativă îi ține ocupați pe conducători, iar adunările și creștinii individuali se luptă cu propriile lor nevoi, oricât de reale și de personale sunt ele.

În America se discută foarte mult despre polarizarea dintre bisericile liberale și evanghelice, dar este uimitor să vezi ce au comun bisericile din ambele tabere: somnul. Unii par adormiți față de Dumnezeu. Alții par adormiți față de lume. Unii dorm pe partea dreaptă, alții pe partea stângă, dar, oricum, dorm. Felul în care dorm, caracterul viselor lor, formele somnambulismului lor diferă. Diferă, de asemenea, și cuvintele și vocile care produc neliniște și tulbură somnul: inclusivism, diversitate, credincioșie, proces, putere, dreptate, relevanță, redescoperire, vindecare, biblic. Cuvintele pot trezi din somn, dar nu au un caracter suficient de urgent pentru o trezire completă.

Somnul prea lung poate duce la slăbiciune și, în timp, la atrofiere. Apoi lovește o criză, atacarea turnurilor gemene din 11 septembrie, un tsunami, un uragan sau un cutremur și bisericile noastre, la fel ca dezmeticirea dintr-un somn adânc sau ca trezirea bruscă din cauza unui coșmar, se trezesc și încearcă să se ridice la înălțimea ocaziei (dacă își dau seama de situația reală). Dar nu trece mult și criza începe să se estompeze și ne este greu să ne împotrivim dorinței de a ne întoarce la comoditatea și familiaritatea cu care ne-am obișnuit. A sta treaz cere mai multă energie și putere decât putem aduna sau susține.

Unii creștini și unele biserici au un fel de trezire selectivă. În fond, toți suntem slabi, copleșiți, nesiguri, dorim fiecare să avem speranțele și împlinirile proprii (ca să mai avem puterea să ne gândim la speranțele lumii). Nu vedem prea departe de casele noastre, indiferent dacă

vorbim despre cultură, economie, rasă, denotație sau clasă socială. Ne cunoaștem patul și ne place să dormim în el. Nu avem tendința de a-l părăsi. În fond, suntem îndreptățiți să avem lucrurile pe care le avem, deoarece le considerăm binecuvântarea lui Dumnezeu.

Între timp, cei care nu au un pat — nu au casă, hrană, siguranță, apă, căldură și nu cunosc dragostea Mântuitorului — nu sunt văzuți, nimeni nu-și amintește de ei și nu îi ajută. În lumina realității cumplite a umanității pierdute și muribunde, a prostituției forțate, a sclaviei, a epidemiilor de malarie, a HIV/SIDA și a vieții umane dezbrăcate de demnitatea ei de pe tot globul, unde este dovada că viețile noastre au fost redefinite prin închinare și acum inimile noastre simt ceea ce simte și inima lui Dumnezeu față de dreptatea din lume?

Mulți dintre noi preferăm să rămânem adormiți. Pastorii au facilitat într-un sens această tendință prin predicile lor în care evită problemele și aspectele profetice controversate și complexe. Când predica se adaptează culturii înconjurătoare, fără să îi critice aspectele esențiale și să se angajeze în rezolvarea lor, atunci ea devine o parte a problemei. Predicile care se aplică numai individului și vieții interioare a ucenicului fără a ridica întrebările biblice legate de viețile noastre publice sunt un factor care contribuie la adormirea bisericilor. Similară este și închinarea care oferă nu mai mult decât o hrană confortabilă: cartofii prăjiți ai dragostei, untul topit al harului și destule legume și carne pentru împăcarea conștiinței. Toate acestea devin anestezicele bisericii.

Eu am crescut mai aproape de marginea vieții bisericii decât de miezul ei, crezând că pastorii sunt oameni care se ocupă de o lume a lucrurilor mărunte, cărora le acordă o grijă obsesivă. Acum, când sunt pastor și lucrez alături de alți pastori, mărturisesc că acest lucru este de multe ori adevărat, iar cauza este de cele mai multe ori obișnuința, nu dorința. Proiectele și preocupările zilnice mă pot ține mai mult decât ocupat. La fel ca mulți pastori, vreau să fiu un păstor credincios turmei. Vreau să mă concentrez asupra chemării mele. Acest lucru este prea mult în unele zile, dar, de asemenea, aceste aspecte pot fi mărunte și mioape. Mă pot transforma într-un somnambul, stare foarte atrăgătoare pentru mulți dintre noi care avem răspunderea conducerii.

Putem spune multe despre Isus, dar evident este faptul că a fost și este o Persoană trează. Acesta este șocul pe care-l experimentează cei care Îl întâlnesc în Evanghelii. A venit să creeze o lume cu oamenii treziți față de Dumnezeu, unii față de alții și față de lume. Trezirea este actul periculos al închinării. Este periculos pentru că închinarea are scopul de a forma oameni mult mai atenți la realitate, așa cum o vede Dumnezeu, și acest lucru este prea mult pentru majoritatea dintre noi. Da, închinarea autentică pune întotdeauna sub semnul întrebării paradigmele dominante, chiar și pe cele ale oamenilor din biserică. Ea ne întreabă dacă ne plecăm înaintea unei stări reale sau false, înaintea lui Dumnezeu sau a idolilor.

Una dintre perioadele cele mai tragice din istoria Israelului a fost urmarea eșecului poporului de a trăi conform închinării la care era chemat. Acuzația lui Dumnezeu pentru Israel a fost că poporul nu a trăit așa cum I-a cerut El. Aspectele exterioare ale închinării erau respectate, dar evreii nu trăiau mesajul închinării. Profetul Mica din Vechiul Testament a afirmat răspicat care era chemarea lui Dumnezeu în acea perioadă critică:

Ți s-a arătat, omule, ce este bine,
și ce alta cere Domnul de la tine,
decât să faci dreptate, să iubești mila,
și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?
(Mica, 6:8)

Deși aceste cuvinte sunt citate frecvent, scopul lor este să fie trăite. Împlinirea lor înseamnă că trebuie să ne trezim.

Dumnezeu dorește foarte mult ca biserica să fie trează. Harul lui Dumnezeu înțelege somnolența noastră, dar ne scutură pentru a fi treji și activi. Costul extrem al delirului nostru este: refuzul de a-I dăruii lui Dumnezeu ceea ce El merită, denaturarea umanității noastre și subminarea misiunii lui Dumnezeu în lume. În această carte vom lua în considerare cum și de ce deconectarea dintre închinare și dreptate există așa cum o vedem, cum o teologie mai viguroasă și completă

despre închinare ne poate ajuta să ne trezim și cum închinarea autentică înseamnă să ne găsim viața în Dumnezeu și să trăim această viață în lume, mai ales spre beneficiul celor săraci, oprimați și uitați.

**Interesant? Citește mai departe!
Dorești să comanzi cartea? Click aici!**

Adevăratul război al închinării

LA UN SERVICIU DE ÎNCHINARE LA CARE AM PARTICIPAT CU CĂȚIVA ANI ÎN URMĂ, atenția mi-a fost atrasă de entuziastul lider al închinării. A început timpul de închinare cu o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să fie prezent între noi și să ne apropie de prezența Domnului. Apoi s-a întors cu fața spre ceilalți închinători, și-a închis ochii, iar grupul de închinare a început să cânte. El și-a ridicat mâinile și L-a lăudat cu bucurie pe Dumnezeu. Atunci am observat că, în timp ce cânta cu atâta euforie, îi călca pe picioare pe oamenii din spatele lui. Nu numai o dată sau de două ori, ci de mai multe ori în timpul lung al cântărilor. „Mergea în duhul“, fără a-și cere scuze, fără să-și dea seama ce face, lăudându-L pe Dumnezeu și ignorându-i total pe ceilalți.

Acest exemplu descrie metaforic și practic o parte semnificativă a problemei. Nu am nicio îndoială că acel lider al închinării nu i-a călcat intenționat pe ceilalți pe picioare. Doar că era atât de fascinat de experiența închinării sale, încât i-a ignorat pur și simplu pe ceilalți. Și-a pierdut pe drum semenii în timpul închinării. Exact aceasta este problema. Cu toată pasiunea noastră vizibilă pentru Dumnezeu, în cele din urmă închinarea este mai mult pentru noi. Presupunem că ne putem închina astfel încât să-L găsim pe Dumnezeu, dar pierzându-i din vedere pe ceilalți, însă, exact aceasta a fost acuzația lui Dumnezeu pentru închinarea Israelului, care a adus judecata lui Dumnezeu. Închinarea biblică Îl găsește pe Dumnezeu, dar și pe semen.

Ceea ce este ironic și mai ales pertinent este că multe dezbateri despre închinare sunt, de fapt, căi indirecte în care vorbim despre noi înșine, nu despre Dumnezeu. Dezbaterile noastre se reduc foarte ușor la nimic mai mult decât la listele preferințelor noastre, cum ne place nouă să ne închinăm săptămânal. Închinarea aceasta înseamnă mai mult să consumi decât să oferi, este o expresie a gusturilor umane, nu a dorinței de a reflecta gloria lui Dumnezeu. Desigur că aceste aspecte nu pot constitui miezul închinării.

Când ucenicii L-au întâlnit pe Isus, lumea lor s-a schimbat și s-a lărgit foarte mult. A-L numi „Domn“ pe Isus și a te închina înaintea Lui înseamnă a descoperi faptul că lumea compasiunii lui Dumnezeu îi include și pe săraci și pe bolnavi, și pe femeia cu o scurgere de sânge, și pe leprosul de pe marginea drumului. Dacă ne închinăm lui Isus Cristos, trebuie să trăim cum a trăit Isus Cristos:

Apoi [Isus] a zis tuturor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mântui.“
(Luca, 9:23-24)

La fel cum răspunsul acesta le-a lărgit inimile și mințile ucenicilor, acest drum al închinării jertfitoare are scopul să le lărgască și pe ale noastre. De fapt, Isus spune în Matei, 25:31-46, că închinarea noastră va fi evaluată după felul în care am trăit.

Criza cu care se confruntă astăzi biserica este că închinarea noastră individuală și colectivă nu produce roada dreptății și a neprihănirii pe care o dorește Dumnezeu. Acest lucru produce o criză a credințioșiei noastre față de Dumnezeu și o criză a scopurilor pentru lume. Scriptura arată că închinarea noastră personală și comună au scopul să modeleze viziunea noastră și să alimenteze motoarele îndrăzelii de a trăi ca niște ucenici adevărați, care imită și împărtășesc dragostea lui Isus Cristos prin faptele neprihănirii și dreptății. Mai mult, Biblia ne învață că oamenii lumii, credințioși sau nu, vor suferi și vor muri în timp ce

așteaptă ca noi, cei din biserică, să începem să trăim ca poporul lui Dumnezeu, demonstrând închinarea noastră prin viețile noastre practice (Romani, 8:18-25). Miezul războiului închinării este următorul: practicile închinării noastre sunt separate de chemarea noastră la îndeplinirea dreptății, facilitează tendințele egoiste, de automulțumire ale culturii noastre, în loc să hrănească viața sacrificiului de sine din Împărăția lui Dumnezeu. Dormim. Nimic nu este mai important pentru noi decât să ne trezim și să practicăm actul periculos al închinării, împlinind chemarea lui Dumnezeu de a face dreptate.

De la macro la micro

Fac aceste afirmații conștient de faptul că nici eu nu sunt scutit de această acuzație cu caracter general, nici măcar pentru o clipă. La fel stau lucrurile cu majoritatea creștinilor pe care-i cunosc, precum și cu biserica pe care o slujesc. Mulți dintre membrii bisericilor noastre sunt foarte ocupați cu viețile lor zilnice. Cu excepția câtorva știri importante, puține alte informații ajung până în inimile noastre. Când totuși acordăm atenție unor fapte, suferim de supraîncărcarea cu informații, de imensitatea nevoilor și de disperare atunci când auzim de locuri precum Timorul de Est, Darfur, Africa sub-sahariană, Bangladesh, Haiti sau Siria. Recunoaștem în lipsa noastră benignă de înțelegere că unii oameni din lume suferă. Totuși, în adâncul conștiinței noastre tragem concluzia că suferința pentru „acei oameni“ nu înseamnă același lucru ca pentru noi, că moartea prin înfometare dintr-o tabără de refugiați din Sudan este aproape asemănătoare cu suferința unui om pe care-l întâlnim pe stradă în drum spre serviciu. Este dincolo de capacitatea noastră de a răspunde eficient la suferințe la nivel mondial. O parte a maladiei culturii noastre și a eforturilor noastre de a face ucenici este următoare logică: în fața nevoilor globale, dacă nu putem face totul, atunci nu facem nimic. Suntem paralizați, inerți.

Încerc și eu aceste sentimente, în ciuda faptului că părinții mei m-au crescut cu un puternic sentiment al răspunderii civice. În adolescență ofeream hrană și alte materiale muncitorilor agricoli din

taberele din apropiere sau celor din poporul Yakima care locuiau în satele din statul Washington. Îmi aduc aminte că m-au dus la biserică de afro-americani pentru că au dorit să-și exprime astfel sprijinul pentru mișcarea drepturilor civile de atunci. În familia noastră se discutau aspecte politice naționale și internaționale la cină.

Când m-am întâlnit personal cu Cristos în primele zile de colegiu, lucrarea interioară a Duhului lui Dumnezeu a fost mai importantă pentru mine decât implicațiile publice ale evangheliei. Viața a mers înainte, responsabilitățile mele au crescut, m-am căsătorit și am avut copii. Eram preocupat de persoana mea, de lumea mea, de prioritățile mele, de biserica mea, de scopurile mele. Uneori acest fapt înseamnă să fii prea egoist, dar de multe ori facem automat toate aceste lucruri. Apoi, desigur, puteai deveni copleșit de suferințele și nevoile din jurul globului. În fond, cine sunt eu? Ce pot face eu? Este ușor să credem că nu trebuie decât să ne vedem în continuare de relațiile și sarcinile care ne stau în față.

Evanghelia, însă, nu m-a lăsat să rămân blocat. Am experimentat de mai multe ori forța convingătoare a milei globale a lui Dumnezeu și a atenției pe care o acordă El întregii lumi. Un lucru care m-a uimit și m-a entuziasmat atunci când m-am întors la Cristos a fost descoperirea realității că, deoarece Isus Cristos este Domnul, atunci acest lucru contează pentru oamenii de pretutindeni. Această realitate înseamnă că inima lui Dumnezeu este atât personală, cât și globală. Împărăția lui Dumnezeu nu este un proiect mic, miop, ci o transformare pentru oricine și pentru orice lucru: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” Iar cei care-L urmează trebuie să iubească la fel. Această descoperire a fost potrivită concepției cu care am fost crescut, dar evanghelia a dezvoltat-o și a adâncit chemarea la o dimensiune pe care nu mi-am putut-o imagina.

După terminarea colegiului timp de un an am lucrat și am călătorit pentru a înțelege mai bine lucrarea și prezența lui Dumnezeu în lume. Viziunea mea s-a lărgit. Inima mea s-a schimbat. Îmi aduc aminte de o seară când m-am întors acasă după ce am predat un curs despre foamea mondială la biserica din Seattle din care făceam parte, unde urmărisem

un video al organizației World Vision, pe care eu îl mai vizionasem de câteva ori înainte. În timp ce mă îndreptam spre casă cu mașina, gândindu-mă la nevoile copleșitoare ale lumii, mi-am pus întrebarea pe care mulți dintre noi ne-o punem: de ce am eu, într-o lume atât de mică, atât de mult? Am auzit clar răspunsul Duhului Sfânt: pentru a dăruii ceea ce ai.

A fost unul dintre cele mai importante momente de transformare din viața mea de ucenic. Am trecut prin mai multe etape de dezvoltare, dar am abordat subiectul acestei cărți din perspectiva omului care încă mai învață și care este, după cele mai multe criterii, bogat, deși nu simt acest lucru și din perspectiva ucenicului și pastorului care poate cădea într-o stare de relativă inacțiune dacă luăm în considerare uriașele nevoi ale lumii. La fel ca mulți alții din jurul meu, uneori sunt atât de ocupat cu închinarea mea, încât îl pierd din vedere pe semenul meu. Asta se întâmplă în zilele bune, în altele...

Între timp, lumea noastră suferindă așteaptă semnele lui Dumnezeu pe pământ: „firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu“ (Romani, 8:19). Planul lui Dumnezeu este ca noi, biserica, să fim dovada principală a prezenței lui Dumnezeu. Fiecare continent are nevoie de semnele convingătoare ale acestei prezențe, mai ales în vremuri de mari probleme economice, medicale, sociale, politice și spirituale. Datele statistice zguduitoare despre cucerirea teritoriilor, despre sclavie, despre HIV/SIDA și ororile comise împotriva nevinovaților sunt evidente. Există o prăpastie uriașă între realitățile zilnice ale suferinței din lumea noastră și preocupările zilnice ale majorității creștinilor din partea mai bogată a lumii.

Porunca lui Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici“ trebuie să fie împlinită într-o astfel de lume. Vestea bună care schimbă vieți a dragostei salvatoare a lui Dumnezeu în Isus Cristos cuprinde toate dimensiunile umanității noastre și fiecare aspect al recreării lumii noastre de către Dumnezeu. Evanghelizarea Îl prezintă oamenilor pe Isus Cristos și îi cheamă să creadă în El, Cel care vrea să facă fiecare persoană și fiecare lucru (inclusiv fiecare formă de nedreptate și opresiune) noi. Aceasta este speranța și datoria noastră de popor al lui Dumnezeu. Această

viziune holistică reprezintă inima lui Dumnezeu pentru lume. Teologia și închinarea noastră trebuie să reflecte acest lucru prin vieți care împlinesc dorința lui Dumnezeu după neprihănire și dreptate.

Primul și al doilea loc

Miezul teologiei biblice a închinării este valoarea absolută a lui Dumnezeu. Închinarea creștină este singurul nostru răspuns posibil dat gloriei, puterii și dragostei lui Dumnezeu, așa cum sunt ele relevate cel mai bine prin Isus Cristos. Darul revelației lui Dumnezeu face umanitatea capabilă de închinare.

Putem avea toată încrederea, prin credință, că, într-un mod clar, dar și misterios, Cuvântul care „era la început cu Dumnezeu“ acum „S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr“ (Ioan, 1:2, 14). A permite revelației lui Dumnezeu să modeleze viețile de zi cu zi a fost în toată Biblia sarcina dificilă pe care a avut-o poporul lui Dumnezeu. Profetul Isaia vrea la un moment dat să ajute Israelul să-și recalibreze viața ținând seama de Dumnezeul căruia I se închinau și pe care-L slujeau. Tendința evreilor, asemănătoare cu tendința mea și a ta, era ca perspectiva și viziunea lor despre Dumnezeu să se tot micșoreze. Iată de ce Isaia dorește din toată inima ca Israelul să-și amintească din nou de viziunea care-L prezintă pe Dumnezeu așa cum este în realitate:

Nu știți? N-ați auzit?
 Nu vi s-a făcut cunoscut de la început?
 Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului?”
 El șade deasupra cercului pământului
 și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui;
 El întinde cerurile ca o mahramă subțire
 și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el.
 El preface într-o nimica pe voievozi
 și face o nimica din judecătorii pământului...
 Nu știi? N-ai auzit?

Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului.
El nu obosește, nici nu ostenește;
priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.
(Isaia, 40:21-23, 28)

Închinarea Îi este adresată lui Dumnezeu și este pentru El, dar tendința noastră umană este să avem o viziune pipernicită și mărunță despre Dumnezeu, în loc să o lărgim până la înălțimea și măreția pe care le merită.

Una dintre practicile prin care îmi aduc mereu aminte de dragostea extraordinară a lui Dumnezeu se bazează pe faptul că locuiesc pe coasta de vest a Statelor Unite. Până când mă trezesc și particip cu biserica mea la serviciul de închinare de duminică dimineață, majoritatea bisericilor din întreaga lume deja și-au încheiat slujbele de închinare. Îmi place să folosesc acest fapt pentru a medita asupra rotației pământului, gândindu-mă cum soarele strălucește progresiv peste continente, comunități, biserici, familii și persoane individuale. Imaginându-mi acest lucru, sunt de fiecare dată uimit de realitatea că privirea plină de dragoste a lui Dumnezeu știe tot ce se petrece pe pământ, poveștile fiecărui om și dorește să fie viață, pace și dreptate pretutindeni. Aceste imagini se îmbogățesc și sentimentul uimirii mele se intensifică atunci când călătoresc și mă întreb împreună cu psalmistul: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?“ (Psalmul 8:4).

Pentru ca Dumnezeu să Se afle în centrul vieții mele este necesar mai întâi să descopăr realitatea că Dumnezeu este centrul nostru și apoi să îmi trăiesc viața conform lucrurilor care contează pentru Dumnezeu. Noi manifestăm valoarea lui Dumnezeu prin dragostea și slujirea noastră, îndreptată spre toți și spre toate lucrurile pe care Dumnezeu le consideră valoroase. Așa a legat Isus cele mai importante două porunci:

Cea dintâi [poruncă] este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn“; și: „Să iubești

pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta“; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ Nu este altă poruncă mai mare decât acestea. (Marcu, 12:29-31)

Aceste porunci creează contextul stilului de viață al închinării. Dedicarea și dragostea față de Dumnezeu trebuie să depășească dragostea și dedicarea noastră față de oricine altcineva. În planul și în ființa lui Dumnezeu, dedicarea față de Dumnezeu și față de semen nu sunt rivale. Dragostea pentru Dumnezeu este prima și conduce la dragostea față de semen. De fapt, dacă nu-l iubim pe semen, există serioase semne de întrebare dacă-L iubim pe Dumnezeu. Atât de directă și de serioasă este această legătură încât apostolul Ioan scrie:

Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu“ și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.“ (1 Ioan, 4:20-21)

Această chemare comprehensivă la dragostea față de Dumnezeu și față de semen este valabilă pentru întregul popor al lui Dumnezeu. Noi fie vom împlini, fie vom submina scopul existenței și al vocației noastre spirituale prin împlinirea acestei sarcini primare pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Îl iubim pe semenul nostru închinându-ne lui Dumnezeu și încurajându-l pe semenul nostru să se închine și el lui Dumnezeu. Cuvintele și faptele noastre trebuie să fie o mărturie și să producă roade în viețile celorlalți, la fel cum cuvintele și faptele trebuie să producă roade în viețile noastre. Observăm în mesajele profeților că închinarea fie promovează dreptatea, caz în care este o închinare autentică, fie riscă să nu fie nici autentică, nici închinare, în cazul în care neglijează dreptatea.

Povestea tipurilor de dragoste inseparabile

Ființele umane sunt create pentru Dumnezeu și una pentru alta ca administratori ai lumii lui Dumnezeu (Geneza, 1; 2). Dumnezeu consideră umanitatea responsabilă pentru ruperea relației cu El și cu semenii noștri (Geneza, 6). Dumnezeu consideră că deciziile și acțiunile greșite ale oamenilor sunt suficient de grave pentru a începe din nou (Geneza, 6), însă rezultatul este că puterea umană oprimă și lovește încă o dată chiar pe membrii aceleiași familii (Geneza, 9). În ciuda incapacității lor de a-L iubi pe Dumnezeu, ființele umane primesc un început nou atunci când Dumnezeu cheamă un popor care să fie numai al Lui, pe care să-l binecuvânteze pentru a fi o binecuvântare (Geneza, 12:2). Din dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său și din dragostea lui pentru Dumnezeu va izvorî o bogăție de milă și dreptate în lume: shalom. Acest cuvânt ebraic obișnuit ca salut are sensul de „pace“, dar include mult mai mult decât ideile care ne vin în minte când îl auzim. Shalom include bunăstarea individuală și colectivă, sănătatea, siguranța și integritatea noastră.

Mai târziu Dumnezeu vede și empatizează cu suferințele nedrepte ale Israelului din Egipt (Exodul, 1) și le asigură o cale spre libertate prin Marea Roșie (Exodul, 2-16). În timpul celor 40 de ani de rătăcire prin pustie, poporul lui Dumnezeu s-a străduit să vadă pustia sau unul pe altul așa cum îi vede Dumnezeu. În timp ce Moise se află pe Muntele Sinai primind cuvântul lui Dumnezeu pentru poporul Său, evreii renunță la închinarea înaintea lui Iehova pentru a se închina unui idol și renunță la Moise, omul chemat de Dumnezeu să-i conducă. Relația ruptă cu Dumnezeu duce la relații rupte unii cu alții. Scopul lui Dumnezeu este să restaureze și să vindece ambele relații.

Legea reprezintă calea lui Dumnezeu, Tora, și ne spune cum credințioșii față de Dumnezeu va duce la credincioșie unul față de celălalt și față de creație. De asemenea, definește și limitează toate dorințele după proprietate și autoritate în poporul lui Dumnezeu, afirmând în mod repetat că Dumnezeu are milă față de sclav, de sărac, de cel slab și de văduvă. Nimeni nu trebuie să sufere fără încetare¹ și

poporul lui Dumnezeu trebuie să pună în practică dreptatea. Iată un exemplu:

Să nu răspândești zvonuri neadevărate. Să nu te unești cu cel rău ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el. Să nu te iei după mulțime ca să faci rău; și la judecată să nu mărturisești trecând de partea celor mulți, ca să abați dreptatea. Să nu părtinești pe sărac la judecată.

Dacă întâlnești boul vrăjmașului tău sau măgarul lui răătăcit, să i-l aduci acasă.

Dacă vezi măgarul vrăjmașului tău căzut sub povara lui, să nu treci pe lângă el, ci să-i ajuți să ia povara de pe măgar.

La judecată, să nu te atingi de dreptul săracului. Ferește-te de o învinuire nedreaptă și să nu omori pe cel nevinovat și pe cel drept; căci nu voi ierta pe cel vinovat. Să nu primești daruri; căci darurile orbesc pe cei ce au ochii deschiși și sucesc hotărârile celor dreți. Să nu asuprești pe străin; știți ce simte străinul, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.
(Exodul, 23:1-9)

Nimeni nu este trecut cu vederea. Dumnezeu împlinește nevoile poporului pe tot drumul și îl duce până la urmă în Țara Promisă, care devine a lor, dar nu înainte de a-i preda lecții despre redefinirea închinării, a semenului, a sfințeniei și neprihănirii, a puterii și a celor lipsiți de putere (Iosua). În timpul cuceririi țării, Israelul ocupă teritoriul, dar nu reușește să se remarce ca poporul neprihănit și drept al lui Dumnezeu (Judecătorii, 1 Regi, 2 Regi).

Chemarea lui Dumnezeu pentru Israel de a rămâne diferit și separat de celelalte popoare este încălcată, închinarea suferă, ordinea socială se degradează, valorile devin un amalgam cu cele ale popoarelor înconjurătoare, iar dreptatea este ignorată. Chiar și în viața celui mai mare rege al Israelului, David, vedem cum închinarea deficitară, prin refuzul de a trăi conform Legii lui Dumnezeu, a dus la desconsiderarea și apoi ignorarea completă a dreptății. David o necinstește pe Bat-Șeba

și conspiră ca soțul ei să fie ucis, dar când își mărturisește păcatul lui Dumnezeu, spune: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în Hotărârea Ta, și fără vină în judecata Ta“ (Psalmul 51:3-4). David știa că răul comis împotriva semenului său era inseparabil de insultarea lui Dumnezeu.

Chiar dacă domnia lui David a constituit apogeul vieții politice a Israelului, soarta evreilor a fost afectată de o închinare care nu a fost autentică din cauza ignorării dreptății. Dumnezeu Și-a făcut cunoscută nemulțumirea printr-o serie de profeți: deși Israelul avea credință, nu o arăta în caracter și fapte (Amos, 2:6-16, de exemplu). Dumnezeu Se așteaptă ca viețile închinătorilor Săi credincioși să demonstreze neprihănirea și dreptatea. Dacă evreii ar fi procedat așa, închinarea lor ar fi fost autentică, dar, pentru că nu au înfăptuit dreptatea, nu s-au închinat cu adevărat. De fapt, Dumnezeu spune prin gura profetului Isaia că, din cauza nedreptăților, ar fi fost mai bine să nu se închine:

Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea,
 cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?
 Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare,
 căci Mi-e scârbă de tămâie!
 Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare,
 nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!
 Urâsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre;
 Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.
 Când vă întindeți mâinile,
 Îmi întorc ochii de la voi;
 și ori cât de mult v-ați ruga, n-ascult:
 căci mâinile vă sunt pline de sânge!
 Spălați-vă, deci, și curățiți-vă!
 Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut!
 Încetați să mai faceți răul!
 Învățați-vă să faceți binele,

căutați dreptatea,
ocrotiți pe cel asuprit,
faceți dreptate orfanului
apărați pe văduvă!
(Isaia, 1:12-17)

Când judecata lui Dumnezeu trimite Israelul în exil, evreii au datoria să-și demonstreze în Babilon caracterul distinctiv care provine din închinarea autentică înaintea lui Iehova: „Urmăriți binele cetății, în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!“ (Ieremia, 29:7). Cu alte cuvinte, Dumnezeu le spune evreilor să arate prin dreptate și milă că se închină lui Iehova, să-și trăiască închinarea în Babilon.

Găsim aceleași teme și în Noul Testament. Luca descrie inaugurarea lucrării publice a lui Isus:

A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească, și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.“

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit“. Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui, și ziceau: „Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?“

(Luca, 4:16-22)

Isus nu S-a distanțat de temele acestor două tipuri de dragoste inseparabile: dragostea pentru Dumnezeu și pentru semen, mai ales pentru cei săraci și nevoiași. El face din ele centrul lucrării Sale. Isus merge chiar mai departe, arătând că Israelul era atât de închis față de scopurile lui Dumnezeu încât Dumnezeu a decis să-Și dăruiască binecuvântările și celor nevoiași din afara Israelului.

Găsim dorința lui Dumnezeu pentru o înnoire deplină spirituală și socială a poporului Său prin Isus în toate Evangheliile (vezi Matei, 5-7, 25). De asemenea, ea se observă și din lipsa de reputație pe care a avut-o Isus în fața conducătorilor religioși pentru că era prietenul păcătoșilor. Cuvintele și faptele Sale i-au atras pe cei marginalizați și ostracizați de societate. El L-a iubit pe Tatăl iubindu-i pe cei pe care-i iubea Tatăl. Aceste două tipuri de dragoste nu pot fi separate. Isus a redefinit sensul termenului „aproapele“ în șocanta pildă a Samariteanului milostiv (Luca, 10:25-37). Isus a adus lumina în întunericul stigmatului social și al înstrăinării în viața lui Zacheu (Luca, 19:1-10), a leprosului (Matei, 8:1-4), a lui Matei, vameșul (Matei, 9:9-13), a femeii de la fântână (Ioan, 4:1-43), a femeii prinsă în adulter (Ioan, 8:3-11), a paralizatului din Capernaum (Marcu, 2:1-12) și a orbului de la scâldătoarea Siloam (Ioan, 9:1-12).

Acestea sunt semnele unei închinări autentice, pentru că dragostea față de Dumnezeu înseamnă iubirea semenului aflat în nevoie. Isus le spune celor care nu se închină astfel, cum au fost fariseii, care dădeau zeciuială „din izmă, din mărar și din chimen“, dar lăsau „nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioși“ și care erau „povățuitori orbi, care strecurăți țânțarul și înghițiți cămila“: „pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute“ (Matei, 23:23-24). Așa este.

Marea criză

Tot ce am spus demonstrează că criza reală a închinării în istoria bisericii, și cu predilecție astăzi, este următoarea: se va trezi poporul lui Dumnezeu să se închine înaintea lui Dumnezeu astfel încât să arate că

este pe deplin conștient că trebuie să-l iubească pe semen în numele lui Dumnezeu? Vom demonstra noi o închinare autentică înaintea Dumnezeului cel viu — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — prin care să împlinim porunca: „să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău“ (Mica, 6:8)?

Ori de câte ori ne întâlnim la închinarea comună, fie în sanctuare gotice, fie în fostele hale transformate în biserici, violența, suferințele și nedreptățile continuă să facă ravagii în lume. Conducătorii închinării au tendința de a se concentra mai mult asupra aspectelor imediate culturale sau sociale, dar, dacă venim să ne închinăm Domnului întregii creații, Salvatorului întregii lumi, atunci, în timp ce verificăm sistemul audio-video, ne gândim pentru ce să ne rugăm sau mai trecem o dată peste notițele predicii, trebuie să luăm în considerare o viziune mult mai largă a dragostei lui Dumnezeu, contextele complet diferite ale închinării altora și faptul că închinarea noastră trebuie să ne conducă spre locurile unde sunt nevoile cele mai presante.

Unul dintre darurile pe care le-am primit în fiecare duminică dimineață timp de mai mulți ani a fost un email primit de la misionarii pe care-i sprijineam și care slujeau copiii din Cambodgia. Acest cuplu și cele trei fetițe locuiau și slujeau în cele mai sărace cartiere. Știau foarte bine în smerenia lor care erau aspectele cu care se vor confrunta în această chemare atât de dificilă și de solicitantă. Singurul email pe care-l citeam înainte de serviciul de închinare era cel prin care mă informau despre ceea ce se întâmplase în săptămâna tocmai încheiată. Consideram citirea mesajului lor o disciplină spirituală, o mostră de îndurare și adevăr, un memento și o chemare. Pentru a conduce închinarea din biserică, doream și aveam nevoie de o inimă conștientă de realitatea suferinței din lume, de caracterul urgent al auzirii și trăirii evangheliei și de chemarea costisitoare, dar plină de bucurie, la o viață de sacrificiu în numele lui Cristos.

Doresc ca la fiecare slujbă să fiu atent și să slujesc oamenilor din fața mea pentru a-i conduce spre prezența transformatoare a lui Dumnezeu. Întrebarea este: cum pot evalua dacă am reușit sau nu? Care sunt criteriile? Scriptura mă învață că am reușit dacă oamenii pe care

i-am condus în închinare vor trăi vieți schimbate. Dovada nu este doar părerea pozitivă exprimată imediat după slujba de închinare, ci dacă participanții vor trăi pentru a împlini nevoile săracilor și ale celor oprimați în moduri concrete.

Am predicat într-o duminică din Psalmul 27. Este un psalm remarcabil al speranței în eliberarea lui Dumnezeu din teamă a celor care se confruntau cu perioade dificile. Cu aceeași candoare găsită în mulți psalmi, acesta descrie foarte viu ce înseamnă să te temi și să găsești mângâiere în Dumnezeu. Sunt sigur că a fost, cel puțin, „o predică frumoasă“, poate chiar foarte bună. O săptămână mai târziu am fost invitat la o cină oferită de International Justice Mission, o organizație creștină care apără drepturile celor care se confruntă cu diverse forme de asuprire. La cină a vorbit o fată creștină frumoasă, de 17 ani, din Asia de Sud-Est. A crescut într-o familie creștină bună, a memorat multe versete biblice, fapt ce a devenit extrem de dureros când a fost răpită și forțată să se prostitueze timp de un an. Fusesse sclavă sexuală într-un bordel sordid dintr-un mare oraș asiatic. În timp ce vorbea, a fost proiectată camera ei din bordel. Deasupra patului în care fusese tratată cu atâta cruzime, ea a scris cuvintele: „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?“ Sunt cuvintele cu care începe Psalmul 27.

Am ascultat-o pe Elisabeth povestind cum a devenit victima traficului sexual când avea doar 16 ani și m-am gândit la duminica trecută și la predica mea din același psalm, amintindu-mi câteva dintre temerile despre care am vorbit bisericii mele. Erau temeri reale și legitime, dar niciuna atât de gravă cât cele pe care le-a înfruntat Elisabeth. În mintea mea se derula un film mut în timp ce o ascultam pe Elisabeth și îmi imaginam cum arată biserica într-o duminică oarecare când se adună la închinare. În timp ce noi ne căutam un loc de parcare în Berkeley, „o sarcină oribilă“, cum s-a plâns recent un membru al bisericii, fete ca Elisabeth vin la închinare într-un context total diferit. Ea venea înaintea lui Dumnezeu în camera ei fără ferestre de la bordel. Noi ne închinăm în sala noastră cu vitralii. Sperăm ca adolescenții pe care

îi trimitem la sălile lor ajung într-adevăr acolo. După ce am reușit să parcăm și suntem siguri că adolescenții sunt în clasele lor, grupul care cântă își încălzește vocile și apoi vine timpul să începem. Tot ce se petrece în închinarea noastră trebuie să aibă integritate, de dragul membrilor bisericii noastre, dar și de dragul lui Elisabeth. Dumnezeu al cărui nume îl invocăm, cântecele pe care le cântăm, rugăciunile pe care le rostim și Scriptura pe care o auzim citită și predicată trebuie să ne ducă mai în adâncul inimii lui Dumnezeu și al lumii pentru care a murit Cristos.

Să ne închinăm de parcă soarta lumii ar depinde de închinarea noastră

Dacă privim povestea lui Elisabeth prin lentilele narațiunii biblice, ne dăm seama că dragostea pentru Dumnezeu ne conduce spre dragostea față de Elisabeth. Motivul nu este că povestea ei provoacă o compasiune sentimentală, ci este că viața și circumstanțele ei îi cheamă la acțiune pe toți cei care I se închină lui Isus Cristos. Adunarea noastră din duminica respectivă și lecțiile din Psalmul 27 reprezintă harul lui Dumnezeu acordat nouă, celor din Berkeley, dar în timp ce Dumnezeu ne asigură că temerile noastre sunt în mâna unui Dumnezeu care are o compasiune infinită și o putere suficient de mare, să nu uităm că acest lucru este valabil și în cazul lui Elisabeth. Închinarea înaintea Dumnezeului care „atât de mult a iubit... lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu“ (Ioan, 3:16) ne aduce aminte că trebuie să-L urmăm și să-L imităm, atât spre binele nostru, cât și spre binele lui Elisabeth.

Avem o nevoie disperată după o închinare care reclarifică scopurile lui Dumnezeu și partea noastră în atingerea lor. Când ne poticnim, „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“ (Efeseni, 2:12), pierduți într-o închinare falsă, prețul vieților noastre și al altora este mare. Închinarea falsă, care poate fi întâlnită la fel de des în poporul lui Dumnezeu ca în alte locuri, duce la o denaturare a misiunii noastre. Să ne gândim, de exemplu, la putere. Puterea este unul dintre cele mai mari daruri ale lui Dumnezeu și, de aceea, este o țintă principală a închinării false. Facem

totul pentru a avea puterea și pentru a o folosi greșit pentru obiective care nu-L onorează pe Dumnezeu și care nu sunt spre binele creației Sale. Suferințele lui Elisabeth și ale noastre sunt rezultatele abuzului de putere. Închinarea autentică ne ajută să definim și să limităm corect în inimile și în mințile noastre puterea umană. Închinarea falsă nu are niciodată acest efect. Închinarea falsă pregătește cadrul pentru comiterea nedreptăților: denaturarea sau folosirea aberantă a puterii. Închinarea autentică ne întreabă dacă înțelegem realitatea lui Dumnezeu și trăim conform ei sau dacă trăim conform imaginilor false create de viețile noastre căzute în păcate. Când noi sau oricine altcineva în afara lui Dumnezeu își asumă rolul central, viața iese din matca ei firească și urmează multe acțiuni distructive.

Strat peste strat de nedreptate și de suferință, de mândrie și egoism, fac ravagii în lume. Rezultatul închinării false este denaturarea concepțiilor noastre despre Dumnezeu, despre noi înșine și despre lume. Ne justificăm deciziile ulterioare pe baza acestor concepții false, iar distrugerile continuă fără încetare. Nu este surprinzător faptul că Dumnezeu Se mânie pe Israel — sau pe biserică — când această denaturare este perpetuată chiar de cei pe care îi numește oamenii Săi. Acesta este mesajul aspru al profeților Isaia, Ieremia și Amos. Aceasta este lupta adevărată, care contează pentru Dumnezeu, în războiul dus pe tema închinării. De cine ne temem?

O altă denaturare produsă de închinarea falsă este ignorarea dorinței lui Dumnezeu după dragoste și dreptate. Intenția lui Dumnezeu este ca închinarea autentică să se manifeste în vieți care Îi dovedesc caracterul neprihănit în fața lumii. Închinarea falsă duce la o reprezentare falsă a lui Dumnezeu. Chiar dacă ea vorbește în numele lui Dumnezeu, nu manifestă viața lui Dumnezeu. Profetul Isaia spune că atunci când poporul lui Dumnezeu se face vinovat de acest lucru, minte cu privire la Dumnezeul pe care-L reprezintă (Isaia, 5:20-23; 29:13-16).

Dorința lui Dumnezeu a fost ca urmașii lui Avraam să fie binecuvântați pentru a binecuvânta (Geneza, 18:18). Relația lor cu Dumnezeu era pentru binele lor, dar și pentru binele celor care prin

ei (și prin noi) vor putea împlini cuvintele Psalmului 34:8: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!“ Lumea trebuie să-L vadă și să-L cunoască pe Dumnezeu prin viețile și faptele închinătorilor credincioși. Când trăim astfel, suntem exemple și dovezi ale caracterului și faptelor Celui căruia ne închinăm, iar lumea Îl vede pe Dumnezeu. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan, 13:35). Închinarea falsă duce la o misiune care produce numai frustrări și eșecuri.

Închinarea care rearanjează lucrurile

Contextul nostru este complet diferit de cel al milioanei de oameni din jurul lumii. De exemplu, îmi aduc aminte că în India i-am spus unui pastor de acolo despre cărți și lectură. El mi-a răspuns: „Dacă fac economii serioase timp de patru luni, aș putea cumpăra o carte creștină, dacă primesc și reducere. Nu am ieșit niciodată din India, dar am auzit că unii creștini din America își cumpără mai multe cărți și nu le citesc.“ Am murmurat ceva ca să-mi maschez stânjeneala, gândindu-mă la cărțile de pe rafturile mele.

Problema noastră nu este dacă am cumpărat cărți pe care nu le citim, ci cât de multe. Nu este dacă îi vaccinăm pe copiii noștri, ci cum păstrăm evidența lor ca să dovedim când ajung la școală că sunt cu vaccinurile la zi. Nu este dacă mâncăm sau nu, ci cât de mult mâncăm peste ceea ce este necesar sau dorim. Nu este dacă avem sau nu șansa să auzim despre dragostea lui Dumnezeu în Isus Cristos, ci care lucrare creștină, biserică sau altă sursă spirituală preferăm.

Sigur, nu toți cei din țara noastră au aceste posibilități (lucru greșit, totuși), dar cei mai mulți le au. Între timp, în emisfera sudică și în Asia locuiesc milioane de oameni care nu au trăit nici măcar o zi având aceste posibilități.

Disproporția dintre starea economică și dreptate este o problemă a închinării. Conform narațiunii Scripturii, esența manifestării și deosebirii dintre închinarea autentică și cea falsă este reacția închinătorilor

față de săraci, oprimați, neglijați și uitați. După cum văd eu realitatea contemporană, aceste aspecte nu tulbură apele închinării din bisericile noastre. Totuși, dreptatea și mila nu sunt suplimente ale închinării, nici rezultatele ei. Dreptatea și mila sunt intrinseci lui Dumnezeu și, de aceea, sunt intrinseci închinării înaintea Lui.

Unde este dovada că suntem indignați înaintea lui Dumnezeu când foamea după închinare nu duce aproape niciodată la inimi pline de compasiune pentru cei flămânzi? Cum poate exista această separație și cum poate fi ea menținută atât de ușor când ea este inacceptabilă Dumnezeului căruia ne închinăm și pe care-L urmăm? Închinarea noastră trebuie să ducă la o compasiune mai mare. Închinarea noastră trebuie să ne ducă la acțiuni costisitoare pentru apărarea dreptății, mai ales în cazul celor mai puțin văzuți, amintiți sau doriți.

Practicarea închinării biblice viguroase trebuie să oprească, sau cel puțin să redirecționeze consumerismul nostru fără sfârșit și să ne determine să cheltuim mai puțin ca să putem dăruii mai mult. Închinarea noastră trebuie să se vadă în viețile închinătorilor, care să fie dovezi evidente ale spiritului de sacrificiu și dedicării perseverente față de Isus Cristos. Conform Scripturii, biserica ar trebui să fie cunoscută drept adunarea celor care urmăresc dreptatea celor săraci și oprimați pentru că acest lucru înseamnă a fi trupul lui Cristos în lume. Să nu ne înșelăm singuri crezând că este suficient să ne simțim aproape de inima lui Dumnezeu fără ca viețile noastre să demonstreze cum este inima lui Dumnezeu.

Dumnezeu m-a chemat din nou la trezire și la înțelegerea închinării adevărate atunci când am vorbit cu un prieten care vizitase recent Africa de Sud. Pe atunci Africa de Sud era încă în ghearele apartheidului. Prietenul meu s-a dus acolo pentru a vedea cu ochii lui cele mai rele aspecte ale acestei structuri crude a nedreptății și mi-a descris cu detalii dureroase ceea ce a văzut. Am fost atât de copleșit de suferințele interminabile despre care mi-a spus, încât am exclamat: „Dar este atât de complicat!“ Răspunsul lui a fost prompt: „Nu este deloc complicat. Apartheid-ul este rău. Complicat este cum poate fi distrus și adus la judecată.“

Am avut parte de o adevărată revelație. Deosebirea dintre diagnostic și tratament m-a uimit peste măsură de mult. Era un adevăr evident. A străpuns zidurile defensive ale confortului meu. Mi-am dat seama că această realitate îmi cere ceva, dacă doream să rămân un urmaș al lui Isus Cristos în lumea reală. În viața mea adormită de până atunci, departe de locuri precum Cape Town sau Johannesburg, am folosit ca o scuză discuția despre complexitatea situației, separându-mă de realitatea dură de acolo în speranța că nu trebuie să mă angajez la nimic. Ceea ce am simțit atunci și de multe ori de atunci încoace, este că închinarea adevărată pătrunde dincolo de scuzele și de perdelele noastre de fum, ne scutură bine ca să intrăm în acțiune. Închinarea reanjează lucrurile, prezentându-ne realitatea așa cum este ea.

Scriptura ne cheamă la o închinare care să afirme și să demonstreze adevărata față a realității. Închinătorii credincioși îngenunchează pentru a fi restaurați de Dumnezeu și pentru a deveni instrumentele Lui pentru restaurarea tuturor lucrurilor. Scopul lui Dumnezeu pentru noi este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău“ și apoi să trecem la partea următoare: „și pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Luca, 10:27). Aceasta este fața corectă a realității lui Dumnezeu. Lucrurile care au fost denaturate de păcat și desacralizate de nedreptate vor fi înnoite, prin harul lui Dumnezeu, în viețile obișnuite ale închinătorilor credincioși ai lui Dumnezeu din toată lumea.

Realitatea crudă a multor biserici contemporane este că soarta săracilor și suferinzilor este în cel mai bun caz un aspect secundar al închinării, deși ea trebuie să aibă un loc proeminent, așa cum o are în inima lui Dumnezeu. Acesta este miezul crizei. Eu și alți creștini pe care-i cunosc suntem de multe ori preocupați să dăm zeciuială din izmă și mărar în închinarea noastră, în timp ce evităm alte aspecte ale Legii, pe care Isus le consideră mai importante: dreptatea, mila și credința. Percepția că aspectele închinării și cele ale dreptății sunt separate, secvențiale sau ușor de distins arată cât de deficitară este teologia noastră, atât cu privire la închinare, cât și cu privire la dreptate.

Închinarea trebuie să fie acțiunea principală care să cuprindă întreaga noastră viață. Vom examina în capitolele următoare cum

Închinarea autentică recontextualizează unde trăim și, de asemenea, cum trăim. Speranța pe care o primim și pe care avem datoria să o oferim și altora este că evanghelia lui Isus Cristos schimbă fundamental contextul în care trăim. Când permitem închinării să își îndeplinească acțiunea transformatoare în viețile noastre, putem rămâne acolo unde ne aflăm, dar, în același timp, ne putem deplasa în locurile în care locuiește inima lui Dumnezeu.

Purtăm luptele culturale și ale închinării în privința unor aspecte care credem că sunt importante, dar adevărul este că ne pierdem în închinarea noastră și trecem cu vederea pe semenul nostru pe care îl uităm sau îl ignorăm. Avem o nevoie urgentă de a recupera o viziune comprehensivă a închinării care să recontextualizeze întreaga noastră viață și să ne ajute să trăim conform închinării dorite de Dumnezeu. Avem nevoie de acest lucru pentru glorificarea lui Dumnezeu, pentru transformarea noastră și pentru misiunea lui Dumnezeu în lume.

A te închina înseamnă a te afla acolo unde se află inima lui Dumnezeu și a demonstra acest lucru prin vieți care întrupează neprihănirea Lui plină de iubire și dreptatea Lui plină de milă. Acesta este războiului închinării pentru care a murit și a înviat Cristos. Așadar, de ce mai dormim încă?

Dorești să comanzi cartea? [Click aici!](#)

viața ucenicului

Cartea se adresează tuturor creștinilor pasionați de impactul bisericii în societate, dar și puțin frustrați de realitatea acestui impact. Tim Morey analizează climatul cultural în care este chemată biserica să evanghelizeze lumea. Concluzia este că societatea a intrat în postmodernism, caracterizat de punerea la îndoială a adevărului, de relativismul moral și de pluralismul religios. Dar, în același timp, societatea postmodernă este flamândă după transcendență, recunoscând că există o realitate

spirituală, după comunitate, dat fiind hiperindividualismul predominant astăzi, și după găsirea unui scop valoros al vieții.

Pentru ca biserica mileniului trei să-și îndeplinească misiunea, trebuie să-și schimbe perspectiva despre evanghelizare, să nu o mai separe de formarea de ucenici, ci să o privească drept un proces neîntrerupt cu scopul declarat de a face ucenici. Desigur, abordarea autorului este atât teologică, cât și practică, bazată pe înființarea mai multor biserici. El descrie cele trei mari domenii ale bisericii, slujba comună de închinare, dezvoltarea în grupuri de părtășie și acțiunile sociale. Abordarea lui este echilibrată, atrăgătoare, convingătoare și utilă pentru orice creștin interesat de impactul bisericii lui în societate.

www.nouasperanta.ro/intrupareacredintei

viața bisericii

„Criza principală a bisericii este o criză a produsului“ (Bill Hull). „Produsul“ bisericii îl reprezintă ucenicii lui Isus, total devotați Domnului lor, cu spirit de inițiativă și capabili să se multiplice, ducând, astfel, la existența unui lanț intergenerațional al formării de ucenici. Greg Ogden ne prezintă cu o claritate dezarmantă un proces biblic, simplu și eficient de transfer al vieții lui Cristos de la un urmaș al Său la altul.

Viziunile mari mor din lipsa abordării aspectelor practice ale transunerii lor în realitate. Greg Ogden și-a început lucrarea creștină în colegiu, lucrând cu elevii de liceu și beneficiind de un alt tânăr care i-a fost mentor. A fost începutul unui drum neanticipat, dar cu rezultate extraordinare. Și-a luat doctoratul în domeniul formării de ucenici. După analizarea bazei biblice, a trecut la experimentarea formării de ucenici în grupuri de zece, de trei și individual, de la om la om.

Cartea *Formarea de ucenici transformă biserica*, prezintă experiența câștigată în sute de triade de-a lungul anilor, precum și experiența rețelelor de triade rezultate prin multiplicarea triadelor inițiale. În ea vei descoperi viziunea biblică a bisericii, reprezentată de mandatul lui Isus de a merge să facem ucenici și modalitățile practice de punere în aplicare a acestei porunci divine.

www.nouasperanta.ro/formareadeucenici

viața ucenicului

Biserica se află în mijlocul unei lumi care suferă, plină de oameni răniți, loviți, zdrobiți, care au nevoie de eliberare și vindecare. De ce, totuși, rezultatele sunt insuficiente și un număr prea mic de oameni găsesc eliberarea și vindecarea în biserică? Jerry Cook încearcă să răspundă acestei întrebări pe baza Bibliei și a experienței sale de decenii ca pastor.

Temelia lucrării bisericii pornește de la conceptul biblic despre biserică, Trupul lui Cristos pe pământ. Biserica este forța

care lucrează în lume, nu ogorul unde se desfășoară toată lucrarea ei. Teza de bază a acestei cărți este: oamenii răscumpărați, plini de Duhul Sfânt, merg în lume ca să împlinească nevoile oamenilor în Numele lui Isus. Pentru a ajunge la această înțelegere despre scopul și lucrarea bisericii, este necesar ca biserica să cunoască bine rolul pastorului, al membrilor, imperativul creării unei atmosfere bazate pe dragoste, acceptare și iertare. Biserica pregătește oameni pentru slujirea lumii și dezvoltă un mediu propice primirii lor în comunitatea creștină.

Cartea este atât biblică, aspect absolut esențial, cât și practică. Dorința și rugăciunea noastră este ca ea să ajute biserica în împlinirea rolului ei crucial în lumea noastră tot mai confuză și mai plină de oameni zdrobiți.

www.nouasperanta.ro/dragosteacceptare

viața bisericii

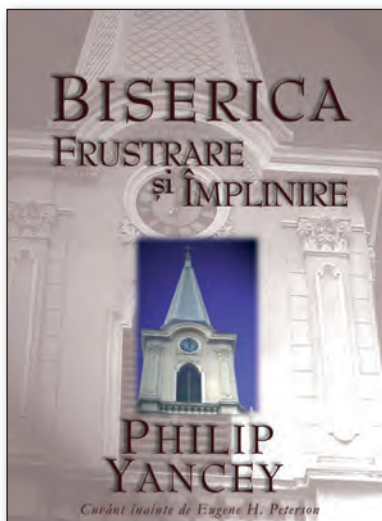
Deși poate că mulți cred că acest titlu nu ar trebui să existe, el exprimă totuși o realitate. Biserica ne creează și frustrări, dar, în cele din urmă tot ea ne aduce adevărata împlinire.

Poate că și tu te-ai întrebat dacă merită efortul și deranjul să fii activ într-o biserică locală, sau poate că te-ai retras din cauza unor aspecte care te-au deranjat. Rămâne, deci, întrebarea: de ce să ne deranjăm cu biserica?

Cunoscutul autor Philip Yancey răspunde acestei întrebări împărtășindu-ne câteva episoade din propria lui experiență legată de biserică, nemulțumirile și, după un timp, împlinirea pe care a găsit-o devenind membru activ al unei biserici locale.

În această relatare candidă, care ne face să ne gândim cu toată seriozitatea la relația noastră cu biserica locală, Yancey prezintă motivele care l-au determinat să renunțe la scepticism și să participe din toată inima la viața unei biserici locale. Cu toată sinceritatea și obiectivitatea, el face un echilibru între erorile umane și caracterul unic al bisericii ca trup al lui Cristos.

O carte pătrunzătoare în care Philip Yancey îi ajută pe cititori să-și examineze nevoia găsirii unei comunități în care să se regăsească. Biserica este această comunitate a împlinirii, deși uneori poate produce frustrări.

www.nouasperanta.ro/bisericafrustrareimplinire